

Verwonderingen uit Westerwolde

Columns uit Sellingen en omgeving

2026, Marga van der Vet

Een gratis uitgave van [Boekrecensiesblog](#)

Colofon:

Verwonderingen uit Westerwolde

Auteur:

Marga van der Vet

Eerste digitale uitgave:

2026

Uitgave:

Boekrecensiesblog

Foto cover:

Maarten Van der Vorstenbosch

Art-illustrations:

[*Paula Kuitenbrouwer - HandmadeLuxuryHome*](#)

Foto's omgeving/Honti:

Jenna en Marga van der Vet

Foto's Bever:

Pixabay

Foto's Akkervarken:

Google Gemini

Deze uitgave is gratis beschikbaar gesteld aan de lezers van Boekrecensiesblog.

Niets uit deze uitgave mag zonder toestemming commercieel worden gebruikt.

Voorwoord

Sommige mensen bewaren foto's.
Anderen vullen dozen met ansichtkaarten of souvenirs.
Ik bewaarde wandelingen.

Niet in een rugzak, maar in mijn hoofd.
Iedere wandeling liet iets achter:

een ontmoeting,
een ree in de mist,
mijn hond die me aan het lachen maakte,
een bankje waarop de tijd even stil leek te staan.

Pas toen ik deze columns terug las, ontdekte ik dat ze samen één lange wandeling vormen.

Ze brengen me terug naar een bepaald pad, een bankje, een bosrand of een ochtend waarop de mist nog over de velden hing. Naar een ree in de verte, een bever langs de Ruiten Aa, een groepje jongeren in het bos, een bijzonder gesprek of een onverwachte ontmoeting. En natuurlijk naar Honti, mijn trouwe wandelmaatje, die bijna altijd aan mijn zijde was.

In december 2022 kreeg ik de kans om voor *Het Blaadje* columns te schrijven. Al wandelend door Westerwolde ontdekte ik telkens weer dat een verhaal vaak dichterbij ligt dan je denkt. Je hoeft er niet ver voor te reizen. Soms is een bankje langs een wandelpad al genoeg. Of een pakketje wegbrengen, een oude den die al tientallen jaren over het erf waakt, of een toevallige ontmoeting die je dag nét een andere kleur geeft.

Wie deze bundel leest, zal merken dat het niet alleen over natuur gaat. Het gaat vooral over verwondering. Over het zien van de kleine dingen die we in de drukte van alledag gemakkelijk voorbijlopen. Juist die kleine momenten blijken achteraf vaak de mooiste herinneringen te worden.

Deze bundel verschijnt als een gratis uitgave van [Boekrecensiesblog](#). Al meer dan tien jaar schrijf ik daar met veel plezier over boeken en alles wat met lezen te maken heeft. Met dit e-book wil ik mijn lezers graag iets teruggeven: een verzameling verhalen die mij dierbaar zijn geworden en die hopelijk ook u een glimlach bezorgen.

Ik hoop dat u tijdens het lezen af en toe even stil wilt staan, net zoals ik dat onderweg zo vaak deed. Misschien komt u tijdens het lezen wel op een plek die u kent. Misschien herkent u zichzelf in een gebeurtenis. En misschien krijgt u, na het omslaan van de laatste bladzijde, zomaar zin om zelf een wandeling te maken.

Want de mooiste verhalen liggen soms gewoon langs het wandelpad.

Marga van der Vet

Inhoud

Hoe het begon:

- Marga in haar ‘nieuwe’ omgeving

Hoofdstuk 1 - Wandelen met Honti

Vrijwel iedere dag liepen we dezelfde paden. Toch was geen wandeling ooit hetzelfde. Achter iedere bocht wacht een nieuw verhaal.

Columns:

- Diep in het bos
- Ode aan de bankjes
- Zonder mobieltje
- Hippies, Honti en zwerfafval

Hoofdstuk 2 - Mensen onderweg

Een dorp leeft door zijn mensen. Soms begint een verhaal bij een vriendelijk woord, soms bij een onverwachte ontmoeting.

Columns:

- Wat zit daar in de bosjes?
- Verzendhubs
- De boze BOA
- Stoplichten

Hoofdstuk 3 - Dieren vertellen ook verhalen

Wie goed kijkt, ontdekt dat niet alleen mensen verhalen hebben. Ook dieren laten sporen achter – soms letterlijk, soms in je herinnering.

Columns:

- Willem de Bever
- Het eekhoortje
- Een nieuwe legende
- Hoe pluk je bramen?

Hoofdstuk 4 - Verwonderingen

Sommige verhalen laten zich niet in een thema vangen. Ze gaan over verwondering, herinneringen en de schoonheid van het gewone.

Columns:

- De Zwarte Den
- Oink oink, in het donker
- Altijd de eendjes voeren
- Waarom het leven sneller gaat als je ouder wordt

Hoofdstuk 5

- Tot ziens, en bedankt!

Marga in haar 'nieuwe' omgeving

Ik ben Marga van der Vet en woon met mijn gezin in het mooie Westerwolde.

'Ben jij nieuw hier?' wordt mij vaak gevraagd. Dat zie ik persoonlijk niet als een belediging omdat 'nieuwe' klinkt als 'fris en fruitig' en dat is toch zeker een compliment op mijn leeftijd.

Maar ik ben hier niet nieuw want ik woon al meer dan 27 jaar. Helaas voor de lolbroeken in mijn familie, die een weddenschap hadden afgesloten dat we na één winter weer terug zouden zijn. Ik kom dus uit de Randstad en dit ook nog eens letterlijk. Vroeger woonde ik namelijk aan de rand van een stad, vlak bij de heide, de bossen en landerijen. De verhuizing naar Westerwolde was voor mij geen cultuurshock. Maar randstedelingen denken daar vaak anders over. Familieleden vonden het toch wel éruuug ver weg, vertelden zij op een feestje, waar zij tegelijkertijd prat gingen op een verre reis of voor een vakantie in één ruk doorscheuren naar het Zonnige Zuiden. Dat afstand relatief is, blijkt maar weer eens.

Maar goed, we wonen hier al jaren, hebben zelfs twee Groningers op de wereld gezet. Edoch, ik geef het eerlijk toe, het dialect blijft een probleempje en na een paar pogingen ben ik daar maar mee gestopt. Op de één of andere manier dacht mijn gesprekspartner namelijk dat ik hem in de zeik zat te nemen toen ik antwoordde in het Gronings. Geen goed plan dus.

Maar verder is de inburgering wel aardig geslaagd denk ik zelf zo... Ik schrijf graag columns voor jullie. De columns zullen over de mooie natuur van Westerwolde gaan, waar ik dagelijks met mijn hond vele uren rond zwerf. Ik hoop dat jullie het een plezier zullen vinden om mijn columns te lezen en na afloop zullen zeggen: Valt mie nait of...? Toch?

1.1 Diep in het bos

Zoals ik al zei wandel ik veel en graag met mijn hond. Het klinkt een beetje onsportief maar soms neem ik de auto naar het bos. Het is namelijk voor mij wel een afstandje als ik in het Sellingerbos wil gaan wandelen. Maar wat een fijn bos is dat toch, wat een rust en stilte.

Diep in het bos sta ik soms even stil bij het monumentje van de vliegtuigcrash in april 2002. Dan vertel ik aan mijn hond dat ik het zelf hóógstpersoonlijk heb meegemaakt.

”Ik was op het erf bezig met de paarden en hoorde een gigantische knal!”.

Honti kijkt me alert aan want hij begrijpt de woorden ‘erf’ en ‘paarden’. Ik praat verder.

“Nee, jij was er toen nog niet, sterker nog je moeder waarschijnlijk ook niet... Maar ik herinner me het als de dag van gisteren”.

Ik herinner me ook nog dat ik mijn ouders in de Randstad belde en door de telefoon riep:

“Mam, Mám, er is een F16 neergestort, hier vlakbij, écht, bijna in onze achtertuin! Echt waar!!!”.

Maar haar reactie klonk echter niet bezorgd om de situatie maar om mij:

“Schatje, gaat het wel goed met je?”.

Nou ja, dat was ook wel begrijpelijk want na drie keer hier op bezoek te zijn geweest, concludeerde mijn familie al snel dat de tijd hier stil staat en er nooit iets gebeurd. Maar deze dag dus wel! En wat voor een gebeurtenis! De onwaarschijnlijke botsing tussen een Belgische F16 en een ultra light vliegtuig haalde zelfs het 8-uur journaal in binnen- en buitenland.

Honti en ik staan even stil bij de overleden mannen (ULV-piloot Frits Lemmink en straaljagervlieger Luc Viaene) en lopen dan weer verder. Ineens breekt de zon door als we over het lange bospad langs de camping lopen. De vogels zingen en twee eekhoorntjes spelen tikkertje.

En terwijl we tussen de zonnestralen doorlopen die bijna magisch door de bomen schijnen, denk ik aan die twee mannen wiens levens eindigden in dit mooie bos. En ik besef ik me maar weer eens: het leven is geen gegeven maar een gift.

1.2 Ode aan de bankjes

Een kiezelsteentje was de dader. Daar lag ik, languit op het fietspad. Honti duwde bezorgd zijn natte neus in mijn gezicht en vroeg of het wel goed met me ging. Voorzichtig deed ik een check; gelukkig had ik al mijn tanden nog, ijdelheid siert de mens, zeg maar. En al mijn lichaamsdelen deden het ook nog. Maar die laatste constatering klopte niet helemaal want de dagen daarop strompelde ik door het leven met een enkel zo dik als een olifantspoot en een arm in een mitella.

The show must go on, en zo deed ik mijn best om toch de paarden te verzorgen en Honti uit te laten. Weliswaar met een wandelstok, gewoon oefenen voor later, bedacht ik *bittersweet*. Maar och, och wat was mijn dagelijkse wandeling ineens onvoorstelbaar ver. Ik deed er nu twee keer zo lang over en moest zelfs vaak gaan zitten om bij te komen. Maar gelukkig waren daar de nieuwe bankjes! Als je lichamelijk beperkt bent vanwege een ziekte of in mijn geval van de confrontatie met een kiezelsteentje, dan voelt zo'n bankje onderweg als een persoonlijke relax-stoel-op-maat!

De zeven solide houten bankjes staan er sinds een jaar. Een geschenk van huisartsenechtpaar Martin en Gea de Boer aan het Westerwoldepad, met als doel om mensen meer in beweging te krijgen en te enthousiasmeren om wandelingen te maken. De bankjes staan op prachtige plaatsen, waar ook verschillende wandelroutes samenkomen. Hulde aan de bankjes en aan Martin en Gea de Boer voor dit genereuze initiatief.

Maanden later loop ik weer in een rap tempo en ontwijk ik de vraag van Honti om te stoppen bij alle bankjes onderweg. Niet dat hij rust nodig heeft of zo, maar de associatie met een hondenkoekje zit er nog wel in. Want we zaten daar telkens een lange tijd. Ik om mijn enkel te ontlasten en te genieten van het uitzicht en Honti genoot van het koekje waarmee ik hem moest omkopen om even rustig bij mij te blijven zitten.

Ik kan het iedereen van harte aanraden. Wandel eens langs het Westerwoldepad en maak gebruik van de bankjes. Super zen! Maar kijk wel uit voor kiezelsteentjes, hè!

1.3 Zonder mobieltje

Daar zit ik dan, samen met mijn 16-jarige achternichtje op een bankje langs de Ruiten Aa. Eén van de bankjes waar ik vorige column al over schreef: een groot geschenk van Martin en Gea de Boer om meer mensen de mogelijkheid te bieden korte of langere wandelingen te maken door het natuurgebied.

Het heeft me veel moeite gekost om mijn nichtje mee te krijgen. Ze zei nog nèt niet dat het haar erg vet-saai leek, maar haar uitdrukking sprak boekdelen. Dat laatste woord is overigens niet op haar van toepassing want ze heeft maar één hobby en dat is Social Media op haar mobieltje.

Ik vroeg dan ook of ze haar mobieltje thuis wilde laten en nu keek ze me pas echt aan alsof ze water zag branden. Hèèè? Het was alsof ik een voorstel deed dat totaal buiten haar belevingswereld lag, maar na een felle onderhandeling, ging ze uiteindelijk akkoord. Wat mij dit heeft gekost, ga ik jullie maar niet vertellen...

We praten wat en staren voor ons uit, tot het moeizame gesprek echt stopt en ze mij confronterend vraagt wat er nu zo leuk is aan op een bankje zitten, staren naar een weiland, een rijtje bomen en de verre horizon. Net voor ik wil antwoorden, gebeurt dàt waarop ik zo zat te hopen. Twee reeën verschijnen in de verte en lijken zich niet aan ons te storen. Ze zullen ons vast wel gezien hebben, maar hebben onderling besloten dat wij geen gevaar vormen. Zouden ze ook onderhandeld hebben, vraag ik mij af?

Mijn nichtje haar ogen vallen uit haar kassen en ze is ineens loei-enthousiast! Echte reeën, vlak voor onze neus!! Instinctief grijpt ze naar haar broekzak maar kan niet vinden wat ze zoekt. Scheldwoord, scheldwoord, scheldwoord, floept ze eruit. Nu kan ze het – scheldwoord – niet filmen!

Ik gebied haar rustig te blijven en te genieten van het moment.

Als we een kwartier later naar huis lopen, zie ik haar vrolijkheid, boosheid, verontwaardiging en enthousiasme heen en weer gaan in een tempo waar menig puber beroemd om is.

Ik vraag haar of ze het leuk vond... Ja, natuurlijk, geweldig die mooie reeën. Maar hoe kan ze het nu aan haar vrienden vertellen? Ze heeft geen enkele foto, geen enkel filmpje en dus kan ze het niet bewijzen!!! scheldwoord.

Morgenavond wil ze weer, maar dan wel mét mobieltje! En daarover valt niet meer te onderhandelen. Tante! Ik geef toe en lach in mijzelf. Ze heeft in ieder geval even genoten van de natuur, met of zonder bewijsmateriaal voor haar digitale vrienden.

1.4 Hippies, Honti en zwerfafval

Als ik ergens een gruwelijke tyfushekel aan heb (excuses voor mijn grove taalgebruik, maar het is nodig om de zwaarte van deze opmerking aan te geven), dan is het wel **zwerfafval**. Blikjes, verpakkingen, wc-papier, plastic bekers, flesjes, papieren zakken – kortom, ROMMEL met hoofdletters. Die troep die zomaar in de straat, het bos of in de berm ligt, uit een auto wordt geslingerd of argeloos wordt achtergelaten door wandelaars en fietsers. Brrrr... Ik haat het.

Nu ben ik normaal gesproken een redelijk vredelievend mens, maar als ik iemand op heterdaad betrap met een achteloos weggegooid frisdrankblikje, dan voel ik de woede van een milieuactivist die net heeft gezien hoe iemand een panda uit een boom schopt.

Laatst liep ik met mijn Honti, door een natuurgebied. Een oase van rust, totdat ik een groepje jongeren spotte. Niet zomaar jongeren, maar hippies. Dat wist ik, want hun Volkswagen-busje stond geparkeerd met een Noord-Hollands kenteken en een sticker waarop stond: *Love, Peace & Psychedelische Thee*.

Ze zaten in een kringetje – zoals dat hoort bij hippies – en waren druk bezig met eten, drinken en intens hip zijn. Ik voelde de milieubeschermer in mij ontwaken. Dit was een potentiële afvalcatastrofe in de maak. Dus met een dapperheid die ik zelf niet helemaal kon plaatsen, liep ik op hen af en sprak de gedurfde woorden:

"Alles leuk en aardig, maar morgen wil ik hier geen afval aantreffen als jullie weer weg zijn."

Doodse stilte. Alle ogen op mij gericht. Zelfs de wind leek even te gaan liggen. Op dat moment besepte ik pas dat dit een potentieel gevaarlijk moment was. Ik was tenslotte een onbekende vrouw die een groep jongeren de les las over milieuverantwoordelijkheid. Er waren twee opties: vluchten of wachten op een pak rammel.

Maar toen gebeurde het wonder. Een jongeman, de leider van de groep (je herkent ze altijd aan een net iets te losse linnen broek en een kalme aura), stond op. Hij keek me vriendelijk aan, hief zijn hand in een peace-teken en zei:

"Maak u geen zorgen, mevrouw. We ruimen alles op. Beloofd."

Nou, dát had ik niet verwacht. Geen tegendraadse opmerkingen, geen "oké boomer", geen geïrriteerde blikken. Gewoon een beleefde belofte.

Op de terugweg naar huis voelde ik me licht euforisch. De wereld was misschien toch nog niet verloren. De jeugd had nog manieren! Honti keek me aan en vroeg: *Goed gedaan, maar had je ze ook even kunnen vragen of ze biologische hondenkoekjes hadden... zonder verpakking...?*

2.1 Wie zit daar in de bosjes?

“*Hé, is er iets?*”, vraag ik aan een persoon, die in de bosjes langs het fietspad aan het rondstruinen is. Nu kan ik een antwoord terugkrijgen waar ik me mee bemoei, met of zonder een vloek. Of ik krijg een antwoord van deze persoon, die zijn fiets een eindje verderop heeft staan. Vreemd, dacht ik nog. Een eenzame fiets, langs het fietspad, is toch niet iets dat ik dagelijks zie als ik aan het wandelen ben met Honti.

Maar nu ik erover nadenk.... Ik zie de laatste tijd wel héél vaak mensen in de bosjes. Allemaal hoge nood en daarom privé-momentjes nodig? Kunnen ze dat niet even vooraf thuis doen of in een gelegenheid onderweg als er wordt gestopt voor een kopje koffie of een ijsje? De bosjes zijn geen openbare toilet, toch??

De persoon komt uit de bosjes tevoorschijn en groet mij vriendelijk. Hij zegt dat er niets aan de hand is en dat hij iets zocht dat hij zonet heeft gevonden. “Wat dan?“, vraag ik Sherlock Holmes-achtig, want ik vind het maar een *vrééemde* zaak dat hij kennelijk iets heeft gevonden dat al die andere mensen voor hem niet waren gelukt. De man laat een kokertje met een QR code erin aan mij zien. Ik begin mij nu ernstig af te vragen of hij wel helemaal bij zijn verstand is... Hij lacht om mijn verbazing en vertelt vervolgens alles over zijn hobby ‘Geocaching’.

Ahá, dat ken ik nog van jaren geleden! In het natuurgebied onder het bankje lag een trommeltje verstopt met een notitieblokje en pen erin. Daarin stonden allemaal namen van mensen met hun woonplaats die hélemaal aan de andere kant van Nederland woonden en zo. Dat legde ik de kinderen uit die altijd het trommeltje wilden zien. Er zat namelijk ook altijd iets leuks in. Iets kleins, iets snoeperigs. Ze wilden die wel meenemen maar gelukkig konden ze ook begrijpen dat die kleine cadeautjes voor de mensen waren die hélemaal van de andere kant van Nederland kwamen om speciaal dit trommeltje te vinden! En dat de beloning dus voor hen was.

Ach ja, die goede oude tijden. Het trommeltje met notitieboekje, pen en iets leuks, is nu vervangen voor een buisje met een QR code. Blijf, blijf doet de man met

zijn mobieltje om de code te scannen. *Hij is hier geweest*, het staat nu geregistreerd. “*Fijne dag nog*”, zegt de man en hij springt op de fiets om het volgende Geo-caching punt te gaan zoeken.

Honti kijkt me aan en vraagt of we naar huis gaan. Genoeg nostalgische gevoelens voor vandaag, vreemde mensen in de bosjes en QR- codes in kokertjes... pfff... het moet niet gekker worden.

2.2 Stoplichten

"Eén stoplicht springt op rood, een ander weer op groen. In Almelo is altijd wat te doen."

Een uitspraak van Herman Finkers. Ik gebruik deze uitspraak regelmatig als antwoord op de bovenstaande vraag. Maar dan Sellingen in plaats van Almelo en jullie weten natuurlijk dat dit helemaal niet klopt, want er zijn hier helemaal geen stoplichten!

"Als we dan en dan komen, kunnen we iets gaan doen?", vraagt dus een familielid die een weekendje wil langskomen. *"Ja, goed plan"*, antwoord ik, bij uitzondering deze keer, en vervolg: *"Er is zóveel te doen. Je zou me kunnen helpen met het erf vegen, de ramen een keertje wassen, de paarden een extra borstelbeurt geven en binnenhuis moet er hoognodig ook het één en ander worden gedaan."*

"Néé, ik bedoel: is er iets te doén, als we bij jullie komen?", vraagt ze nogmaals. Iets leuks, iets spannends, iets te beleven, te genieten, te verteren en te spenderen. Natuurlijk begrijp ik dat ook wel. Ik kijk snel in Het Blaadje en zie dat er keuze genoeg is. Razendsnel kom ik met enkele voorstellen en data.

Desalniettemin geef ik het eerlijk toe. Er is hier geen entertainment à la Lowlands festivals of vuur-en geluid spektakels zoals bijvoorbeeld bij de concerten van Rammstein in Groningen vorig jaar.

En er zijn hier geen poepie-chique musea, meubelboulevards of outlet shopping malls. Maar de kunstmarkt in Sellingen is veel knusser en inspiratievol. En je suf winkelen in een outlet winkelparadijs? Liever hier in de plaatselijke winkeltjes en rommelmarkten.

Uit eten gaan? Ook dat kan hier hoor! En hoe! Lekkerrrrr.....

Zo kan ik nog wel even doorgaan met leuke dingen opnoemen die er te doen zijn en eindigen met een prachtige bos- en natuurgebiedswandelingen met de hond.

Misschien is het maar goed dat men denkt dat hier niet zoveel te doen is, dan wordt het ook niet zo mégadruk. En dan hoeven er ook geen stoplichten te komen zodat ik de leuze van Herman Finkers niet kan afpakken:

"Eén stoplicht springt op rood, een ander weer op groen. In Sellingen is altijd wat te doen."

2.3 Verzendhubs

Omdat ik een webshop heb én in de levensfase zit van flink opruimen, vliegen de pakjes bij ons de deur uit. Nou ja, niet letterlijk, maar het lijkt er wel op want ik ga soms wel twee keer per week naar de één van de verzendhubs in Sellingen.

“Huh?? Verzendhubs?” Hoor ik enkelen van jullie nu denken. “Wat is dát nu weer?” Ik zal het even uitleggen: een verzendhub is een winkel waar je pakketten kunt brengen en ophalen. Ideaal voor als je niet altijd thuis bent en beter voor het milieu. Een busje hoeft niet speciaal naar jouw adres te rijden, maar rijdt tot de verzendhub en doet daar zijn ding: laden en lossen.

Een pakketje halen en brengen kun je dan mooi combineren met boodschappen doen, of meenemen op je eigen tijd als je toch toevallig die kant op moet. Verzendhubs in Sellingen zijn de Coop voor Post.NL en Warenhuis Andries Kuil voor DHL, DPD, Mondial Relay, GLS, FedEx en Homerr.

In het Warenhuis Andries Kuil helpt Alletta mij altijd met grote vakkundigheid en vriendelijkheid. Alle verzendbedrijven hebben hun eigen regels, waarvoor handelingen nodig zijn. Alletta staat daar vaak met wel vijf mobieltjes voor haar neus en scant er lustig op los. Soms duikt ze de computer in, omdat een ander verzendbedrijf weer aan digitale printlabels doet. Ik zou er zelf horendol van worden en nog liever zelf een pakketje op de fiets naar iemand in België gaan brengen, dan de regels en handelingen uit mijn hoofd leren en toepassen, over hoe je een pakketje naar het buitenland stuurt.

In ieder geval een groot compliment want je moet het maar kunnen en niet op een gegeven moment gillend willen weghollen als daar weer zo'n vrouw komt; balancerend achter vijf grote dozen, half struikelend over de stoep, en bijna de winkel binnenvallend omdat Alletta de deur al opendeed, en (ik dus) dat vanachter de dozen nog niet had gezien.... En dan: vijf pakketten naar vijf verschillende landen middels vijf verschillende verzendbedrijven... zucht! De functie van deze column: wat fijn dat we in een dorp als Sellingen zowel de Coop als Warenhuis Andries Kuil hebben als 'verzendhubs'. Ik stel voor dat zij beiden in aanmerking komen voor een lintje van de Burgemeester. Mee eens?!

2.4 De Boze Boa

Het was de dag waarvan je wist dat die zou komen. Daar liep ik dan met Honti, vlakbij een natuurgebied. Honti liep los — die gaat tenslotte nooit achter een ree of ander wild aan en is het braafste hondje van de hele omgeving. Maar dat wisten jullie natuurlijk al. Ik was bovendien op een onverhard pad en nog niet ín het natuurgebied. Zo liep ik daar rustig van de natuur te genieten, tot er ineens een grote, groene auto kwam aanrijden en er een man uitsprong — zowat bovenop mijn voeten.

Een boa. En niet zomaar eentje: minstens twee meter hoog én breed, compleet in oorlogstenuue. Hij droeg een indrukwekkend wapenstok, peperspray en een bodycam. Brrr... dacht ik. Die kun je maar beter niet tegenspreken. En verdorie, had ik dat nu ook maar niet gedaan... Maar toen hij naar mijn paspoort vroeg, schoot ik in de lach. Misschien van de zenuwen. Of omdat ik nog geen 300 meter van huis was en eerlijk gezegd niet eens meer weet waar ik dat ding überhaupt heb gelaten.

Om een lang verhaal kort te maken: de boa was not amused, en het bleef niet bij een waarschuwing. Ik was immers op heterdaad betrapte, echte boef. En ook nog eens zonder legitimatie. Foute boel!

Die dag was het bepaald geen prettige wandeling, dat kan ik jullie wel vertellen.

Tja, ik hoor jullie nu denken: "Die boa deed toch gewoon zijn werk?" En dat is zo. Maar naar mijn bescheiden mening deed hij dat wel op een bijzonder intimiderende, belerende, kleinerende, schofferende én allesbehalve de-escalerende manier.

Moraal van het verhaal: pas op, mede-hondenbezitters en wandelaars. Houd je hond aan de lijn, neem je paspoort mee (zelfs al ga je alleen een theezakje lenen bij de burenen) en blijf kalm als je een fanatieke boa tegenkomt. Want een boze boa... die maak je maar beter niet nóg bozer.

3.1 Mijn naam is Willem

Hoi mensen, mijn naam is Willem. Althans zo noemt de columniste van jullie blaadje mij dus. Degene die van de Fabeltjeskrantgeneratie is, zal het wel begrijpen. Gebroeders Bever... Ed en Willem Bever... waterpomptang... weet je nog?

Ik woon in de omgeving, maar gelukkig zien jullie mij niet, zodat ik lekker mijn gang kan gaan. Meestal ben ik druk aan het werk en soms ben ik zelfs een beetje vandalistisch. Niets zo leuk als een jong boompje doorknagen en op een afstandje de eigenaar aanschouwen. Hij, of zij, staat een tijdje bewegingsloos naar het boompje te kijken dat er horizontaal nogal zielig bij ligt en krabt achter zijn oren. *Wie doet nu zo iets?* Hoor ik hem dan moppelen. Haha, ik dus. Héél soms hoor, want ik word niet graag vergeleken met dronken jongelui die een bushaltehokje slopen ofzo.

Onlangs zag ik Marga, jullie columniste, trouwens weer lopen met d'r honti. Ze is altijd hardop tegen hem aan het praten of tegen een ding dat ze in d'r hand voor haar mond houdt. Rare wezens hoor, jullie mensen.

Maar, waar het hier om gaat, dit keer zag ze mij dus eerder! Ik was even in gedachten verzonken en had haar niet zien aankomen, al wandelend langs de Ruiten Aa. Snel dook ik in het water en zwom weg. Ze riep naar d'r honti: *“Dát was Willem! Yess!”*. Nouja, zeg, alsof ik een BN-er ben.

De volgende dag vond ze het kennelijk leuk om mij te gaan zoeken en zag ik dat ze een omgevallen boomstruik fotografeerde waar ik me net lekker op had uitgeleefd. “Willem was hier”, zei ze hardop terwijl ze iets intikte op dat ding in d'r handen. Prima hoor, ieder z'n feestje.

Maar goed, zonder gekkigheid. Ik leef hier in het gebied en ben jullie allemaal dankbaar. Jullie laten mij lekker met rust en ik beloof dat ik de Ruiten AA niet van stroom zal laten veranderenen misschien minder jonge boompjes meer om knaag.

Okidokie? Groetjes van Willem!

3.2 Eekhoortje

Een tijdje geleden reed ik op een mooie ochtend richting Sellingen om een pakketje af te geven bij Andries Kuil Warenhuis. Zoals altijd genoot ik van de route. Totdat, een paar honderd meter voor het dorp, ineens een eekhoortje de weg over schoot. Gelukkig ruim voor mij, dus ik hoefde niet keihard te remmen, maar nam wel flink gas terug. De auto achter mij leek het ook te hebben gezien en kwam niet in de problemen. *Pfff... Wat een geluk*, dacht ik nog.

Maar helaas. Het eekhoortje was zo geschrokken en in de war, dat het zich omdraaide en weer terug rende. In mijn achteruitkijkspiegel zag ik het gebeuren: daar ging-ie, slingerend door de lucht, omdat de auto achter mij het arme dier niet kon ontwijken – ook al had die vol op de rem gestaan. *Ach, ach, wat sneu*, dacht ik, terwijl ik even later Sellingen binnenreed.

Op de terugweg wilde ik toch weten hoe het was afgelopen. Ik stopte in de berm, stapte uit en ging zoeken. Niets... en dat was goed nieuws! Misschien had het diertje de klap overleefd en was het weggerend. Ik had slechts flarden gezien in mijn spiegel, want er reden meer auto's en het was al te ver achter me. Terwijl ik zo stond te zoeken, kwamen er in de verte twee vrouwen over het fietspad aanlopen. Ze vroegen of ik iets zocht. "Ja," zei ik, "een dood *of* levend eekhoortje." De vrouwen vertelden dat een medewerker van de gemeente, vijf minuten geleden, het dode eekhoortje had meegenomen. *Ach, ach*, dacht ik weer. Toch dood. Hopelijk was het snel gegaan, zonder al te veel lijden.

Ik groette de vrouwen en reed verder naar huis. Onderweg moest ik denken aan wat ik ooit las: in Amerikaanse steden hebben *squirrels* dezelfde status als ratten. Ze worden gehaat en fel bestreden, leven van afval en vormen een ware plaag. Ik heb dat nooit begrepen, want ik hoorde juist eens dat een eekhoortje zien geluk brengt. En dat kan ook niet anders, want wat zijn het prachtige diertjes – zonder een grammetje kwaad in hun lijf.

Mijn geluk was die dag helaas van korte duur. En dat van het eekhoortje helemaal. Toch wil ik deze column positief afsluiten: gelukkig zijn eekhoortjes hier geen alter ego's van ratten. Dus let maar op: als je er een ziet, brengt dat geluk!

3.3 Een nieuwe legende

Deze column schrijf ik op Halloween avond. Dat is het, als jullie deze column lezen, natuurlijk allang niet meer, maar onthoudt het even voor de sfeer.

Ik vroeg mij af of wij wel genoeg streekgebonden spookverhalen hebben, zoals bijvoorbeeld in Twente 'De Witte Wieven'. We hebben natuurlijk het heksje van de Hassenberg, Heksje Hasje, maar nóg één zou niet verkeerd zijn

Nu is het zo dat ik een paar winters geleden een spookverschijning zag! Het was op een vroege ochtend tijdens een wandeling met Honti. Daar liep ineens een hele grote witte hond... of een wolf? Dit gebeurde al lang voor de wolf terug was in Westerwolde, dus het was écht wel heel bijzonder. Ik zag hem, of haar, struinen door de mist over de velden, waar ie snel weer uit mijn gezichtsveld verdween in de nevel.

Thuisgekomen vertelde ik het opgewonden aan mijn kinderen en man. Zij moesten lachen want ik had namelijk al eerder een eenhoorn op het fietspad gezien. Dit bleek bij nader inzien een fiets met een witte jas eroverheen. Mijn fantasievolle brein neemt soms een loopje met me, zeg maar...

Enfin, terug naar de witte wolf. Een dag later zag ik hem bij de begraafplaats van Jipsinghuizen waar hij 's nachts bleek te slapen. En het spookbeeld was compleet toen ik hem op een graf zag liggen. Zodra hij mij zag verdween hij als een schim de bosjes in. Inmiddels hadden buurtgenoten het dier ook gespot en bevestigden zij ook een akelig detail: zijn bebloede hals. Het arme beest bleek een gedumpte herder te zijn waarvan de chip uit zijn hals was gesneden. Samen met het dierenasiel in Stadskanaal is hij gevangen en is hij uiteindelijk naar een nieuwe eigenaar gegaan.

Nu dacht ik zo.... Als we nu eens deze twee laatste alinea's in het verhaal vergeten en de komende jaren er van alles bij verzinnen, zoals dat altijd gaat, dan hebben we ook een soort streekverhaal! Eentje van de Witte Wolf in Westerwolde. Dat klinkt ook nog eens goed voor de commercie. We kunnen dan kiezen of het een bloederig horrorspookverhaal wordt of een lief verhaal met een goed einde. In ieder geval een soort *legende*. *Wat vinden jullie?*

3.4 Hoe pluk je bramen?

Daar gaan Honti en ik, op naar de bramenstruiken. Ik ken namelijk een paar van die uit de kluiten gegroeide jungles die zich in het natuurgebied bevinden. Ze hangen vól met van die grote heerlijke sappige bramen!

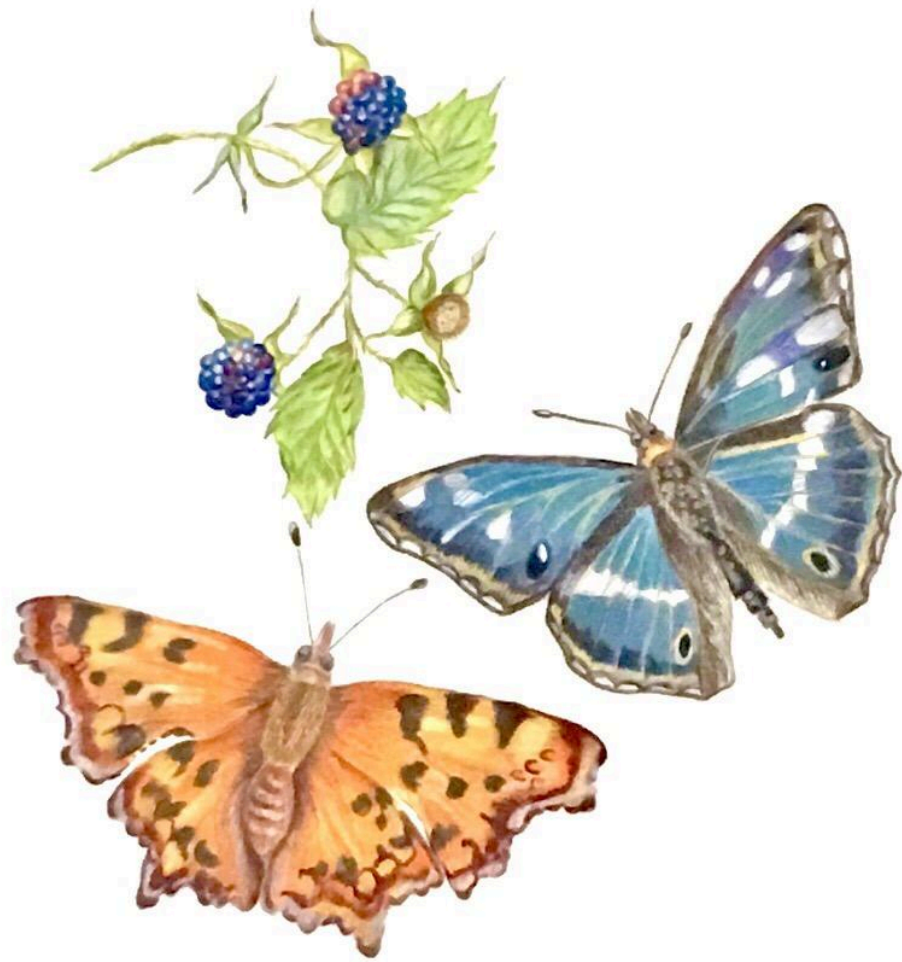
‘Een bramenplukster-meid is op haar daden voorbereid’, denk ik en neem dit dan ook bloedserieus. Ik heb een beschermbril op, tegen van die akelige takken, een dikke overal aan, rubberen laarzen, handschoenen, en heel makkelijk: een afvalgrijper mee. En emmers natuurlijk! Want reken er maar op dat er heel wat potjes bramenjam zullen worden geproduceerd in huize Van der Vet.

Op de bewuste dag zijn we lekker bezig. Ik ben in gevecht met de bramenstruiken, want de mooiste bramen hangen altijd op vrij onbereikbare plaatsen en Honti scharrelt wat om mij heen. Als ie blaft, neem ik hem niet al te serieus want negen van de tien keer blaft hij om iets dat hij in de verre verte hoort...

Had ik hem maar serieus genomen, deze tiende keer dus. Want ik schrik me een hoedje als ik mij omdraai en er ineens drie koeien mij recht in de ogen aankijken. Rustig blijven, denk ik, maar dat lukt niet want in een seconde tijd springt Honti in mijn armen, zo van: Hellup! Mamma.....!!! en val ik door zijn sprong achterover in de struiken met Honti bovenop mij. Daar liggen we een tijdje tot ik weer bijkom en door de taken heen gluur. De koeien staan er nog steeds, dat wordt een probleempje...

Na een tijdje besluit ik toch maar uit onze uiterst oncomfortabele schuilplaats te komen. Met mijn zomerse sjaaltje, dat maar door moet gaan voor een witte vlag, aan de afvalgrijper geknoopt, kom ik tevoorschijn terwijl Honti heel dapper, maar niet heus, achter mij blijft. Ik smeeek de koeien om een veilige aftocht, die zij mij gelukkig gunnen.

Thuisgekomen schrikt mijn man zich een hoedje. Onder de schrammen, koeienvlaai (waar ik ook nog eens in uitgleed op de terugweg), en met kapotte kleren strompel ik naar binnen. “Wat heb jij gedaan???” vraagt hij verbaasd. “Oh niets, bramen geplukt...”, zeg ik quasi nonchalant. Voor van die lekkere dikke joekels moet je wel wat over hebben, toch?

4.1. De Zwarte Den

De afgelopen weken waren spannend voor ons, nou ja niet alleen voor ons (lees: mijn gezin) maar vooral ook voor de héle grote Zwarte Den die voor ons huis staat. Het gaat namelijk niet al te best met onze grote vriend. Hij (of zij? Ik doe maar even *hij* voor het gemak) is namelijk ziek en gaat misschien wel dood.

Nu denken jullie natuurlijk meteen: dood gaan we allemaal. En dat was ook het eerste dat het Bomen-verzorgen-bedrijf zei dat ik liet langskomen. “Kappen die handel”, zei de man waarbij hij ook nog op andere bomen wees. “En even snel voor een kapvergunning zorgen, mevrouw”, zei hij erbij want zonder kapvergunning tilt hij zijn pen nog niet op, of beter gezegd: zijn zaag.

Niet veel later zat ik achter de p.c. om een kapvergunning aan te vragen, nadat ik was bijgekomen van de schrik betreffende de offerte op Whatsapp van de **bomen-kapper** (in dit geval meer ter zake doende dan de **bomen-verzorger**). Het ging over een bedrag waar vijf nullen op stonden, gelukkig wel met een komma voor de laatste twee...

Nou die kapvergunning aanvragen is ook nog een dingetje, hoor! Voor iedereen die dit ooit gedaan heeft zonder zijn computer uit het raam te gooien: respect! Zo eenvoudig is het namelijk niet en heb vooral je DigiD-D code bij de hand en een kopje koffie in de buurt, want na drie verschillende websites ben je terug bij af: de Gemeente bellen! (met de sterke aanwijzing: dáár waar u woont en de boom staat) LOL

Twee dagen later de Gemeente gebeld en ongelooflijk maar waar: binnen een paar uur stonden er twee boomdeskundigen op het erf. “Wat is het probleem, mevrouw?”, vroegen ze terwijl ze zowat onder de boom stonden die, naar mijn inzicht, ieder moment niet alleen ons allen maar ook het hele huis zou kunnen vermorzelen als één van ons te hard zou niezen. Ik wees dus op de boom en een uitgebreide, zorgvuldige inspectie volgde. Opvallend: de mannen gingen vooral op een afstandje staan kijken, naar de conditie van de top, hetgeen de boomkapper alias boomverzorger toch echt niet had gedaan.

De boom mag (volgens de Gemeente: MOET) blijven staan. Joepie, riep ik! (Dachten de boomdeskundigen aanvankelijk wellicht dat ik de boom weg wilde vanwege het uitzicht, de zonnepanelen of te veel vegen op het erf, vielen zij om

van verbazing) Ik sprong dus een gat in de lucht waarbij ik zeker halverwege de dertig meter van ons geliefde Zwarte Den kwam. Geen kapvergunning dus! Wel de afspraak dat de boom de komende jaren wordt geobserveerd want wat ik wél goed had ingeschat: de boom heeft het loodzwaar!

Laten we het volgende jaar hopen op genoeg regen en goede omstandigheden. En dat het gemene kleine broertje van de eikenprocessierups niet bij ons langskomt om zich in de Denneboom te nestelen en laten we hopen dat de boom nog lange tijd leeft.

Last but not least: volgens de deskundigen zou de boom bij een storm, áls ie zou omgaan, een andere kant op vallen dan daar waar ons huis staat. Ik hoop dus maar dat onze grote vriend op een woeste stormachtige avond niet de slaapkamer binnenkomt vallen, want dát gaan wij dan ook niet overleven...

4.2. Oink Oink, in het donker

Het is alweer een tijdje geleden maar ik denk er vaak aan als ik langs het kanaal wandel, in de buurt van de bunker bij de Overdijksterweg. Het was toen tegen schemer, mistig en het was een donkere grijze dag geweest. Ik zag de bunker in de verte toen Honti, die voor mij uitliep, ineens stokstijf stil stond met zijn staart naar beneden. Oh oh, dacht ik, Hij ziet iets. En inderdaad, dat werd onmiddellijk bevestigd doordat hij naar rechts keek en begon te grommen. Tegelijkertijd hoorde ik iets vreemds. Het klonk als een gevecht, iets dreigends en een ‘Oink, oink’, en dat in het halfdonker.

Nu moet u weten dat ik een groot fan ben van wijlen filmmaker David Lynch en in de jaren negentig aan de buis gekluisterd zat als de serie Twin Peaks op de t.v. was. Ik was er zelfs zó gek op dat ik naderhand in de kranten de recensies las die met allemaal verklaringen kwamen van de scènes en beelden die vol metaforen en symbolische betekenissen zaten.

Zo was er altijd een geluid van een uil te horen als het onheil naderde. ‘Oehoe, oehoe’ en dan wist je dat er iets héél engs ging gebeuren. David Lynch was, net als de beroemde Alfred Hitchcock, een master in suspense. Oftewel: in slechts eenvoudige beelden kon je als kijker al de rillingen van angst voelen. Een ventilator aan het plafond... brrr.. zelfs die kon je de stuipen op het lijf jagen.

Goed, terug naar het kanaal, Westerwolde, 2025. Daar liep ik dus en zowel Honti als ik voelden en hoorden iets dat niet pluis was.

Nu lijkt ‘Oink, Oink’ niet op ‘Oehoehoe’ maar soms als het kwaad naderde waren er ook varkensgeluiden te horen in de scènes van Twin Peaks. Wederom als het kwaad naderde maar dit keer met die nare geluiden dus.

Ah! Dat is het! Ik hoorde varkens. En ja hoor, even later kon ik Honti geruststellen want in de verte zagen we akkervarkens die lekker een stuk land aan het omploegen waren. Eerlijk gezegd niet helemaal. Voor de jonge lezers onder ons, even stoppen hier. Voor de ouderen, lees gerust door. Eén varken was namelijk druk bezig zich te vermenigvuldigen en het vrouwtje was het er niet helemaal mee eens. En dat is zachtjes uitgedrukt. Die geluiden, in het donker, in combinatie met

de Twin Peaks-associatie in mijn hoofd, waren dus genoeg redenen voor mij, om toch wel even flink de bibbers te krijgen.

Weet je wat? Zei ik tegen Honti, we draaien om. De bunker staat er morgen ook nog wel en in het licht is het vast prettiger om ons rondje af te maken. Bovendien is meneer het varken dan vast wel weer druk met andere werkzaamheden op het land zoals zijn ploeggenoten.

Eind goed, al goed dus. En by the way, lang leve de akkervarkens!

4.3 Altijd de eendjes voeren

Ik loop ook vaak met mijn Honti langs een eenzame visvijver. Er zwemt meestal maar één eendje rond. Die eend is erg dik en dat is mijn schuld, want ik neem altijd brood voor ‘m mee. Dat komt zo:

Ooit, tien jaar geleden ofzo, kreeg ik van een oude man in het park het advies: *“Never forget to feed the ducks”*. We zaten namelijk vaak naast elkaar op het bankje in het park vlak bij een grote ziekenhuis en een bejaardentehuis. Hij had altijd een zak brood mee voor de eenden. De man was ernstig ziek. Ik daarentegen zat er mijn tijd te doden tijdens wachtmomenten voor onderzoeken of revalidatie-training vanwege een hartoperatie in 2014.

Hij kwam uit het buitenland en vertelde iedere dag over zijn leven en verre reizen. Zo zaten we daar in alle rust. Hij was in de fase van afscheid nemen. Ik was in de fase van wederopbouw. Na verloop van tijd stond hij dan weer op, keek hij mij altijd indringend aan en benadrukte nogmaals zijn advies: *“Whatever happens in life, never forget to feed the ducks!”*

Of zijn advies nu een metafoor was of een vrij simplistische raadgeving, ik zal het nooit weten want op een dag was hij er niet meer.

Nu, jaren later, heb ik zijn advies toch ter harte genomen. En ik denk dat het een metafoor was voor iets als: “Wat er ook gebeurt in het leven, probeer het accepteren en verder te gaan”. Of: “Wat er ook gebeurt, vergeet de mensen (?) om je heen niet”. Enfin, ik ben geen Engels-Nederlands vertaalster, maar u begrijpt vast wel wat ik bedoel. Of misschien heeft u een mooiere vertaling voor zijn quote.

De dikke eend ziet mij en Honti aan komen lopen en komt enthousiast naar ons toe zwemmen. Hij kwaakt uitbundig en ineens zie ik dat hij niet alleen is. Een paar vrienden en vriendinnen komen uit de bosjes tevoorschijn, springen in het water en zetten de achtervolging in. Ik heb gelukkig genoeg brood mee om hen te geven. Wat leuk! Wat een simpel geluk!

Bedankt, oude man. Wat er ook gebeurt, ik zal n o it vergeten om de eendjes te voeren.

4.4 Waarom het leven sneller gaat als je ouder wordt

Wanneer ik mijn rondje met Honti loop, kom ik langs een paar bankjes. De bankjes geschonken door huisartsen-echtpaar Martin en Gea de Boer om iédeeren te stimuleren wat meer te gaan wandelen. Met de mogelijkheid om af en toe even uit te rusten en te genieten van het uitzicht. Het uitzicht is adembenemend mooi. En altijd neem ik mij voor, daar gewoon eens een hele dag gewoon te blijven zitten. Maar ja, je kent het hè? Nooit tijd en altijd te druk...

Maar op een dag besluit ik het dan toch te gaan doen. Het is mooi weer en Internet kan mij de pot op. Ik ga offline en ik duik onder. Nou ja, niet echt onder, maar ik ga dus bivakkeren op één van de bankjes.

Ik laat een berichtje in de familie/vriendengroep-whatsapp achter en even een pijnlijk moment: mijn mobiel ook. Honti mag een middagje spelen bij de burens. In mijn survival-rugtas neem ik mee: een dikke deken, een kussentje (dat hout zit zo hard), een thermoskan vol cafeïne, en een oer-Hollandse lunch: boterhammen met kaas. Ik ben er klaar voor. Doei!

Daar zit ik dan, uitkijkend over de velden. Ik vermaak mij uitstekend. Wat een bevrijding!

Nu denken jullie allemaal aan een column met een giga anticlimax: hoe erg ik mijn mobiel mis, hoe ik smacht naar mijn toetsenbord, en hoe ik van verveling bijna omval.

Nee hoor, ik vermaak mij prima, ik word totaal niet gemist en bij thuiskomst blijkt mijn digitale en reële wereld ook geen enkele moeite te hebben gehad met mijn afwezigheid.

Maar ik ben fris en fruitig en loop naar de boekenkast. Pak de ladder en vind helemaal bovenin het boek waar ik almaar aan dacht: 'Waarom het leven sneller gaat als je ouder wordt' van psycholoog Douwe Draaisma. Hij schrijft over het leven en de relativiteit van tijd en snelheid die wij als mensen ervaren.

Een riviertje als metafoor: Als kind ren je langs een riviertje, de stroom vooruit.
Als volwassene heb je grote moeite de stroom bij te houden, maar je doet je best.
Als oudere ga je in het gras zitten en zie je hoe het riviertje langs stroomt. Zo ook het leven.

Heerlijk, ik kan het iedereen aanraden. Neem een dagje of halve dag vrij, ga zitten op een bankje en zie: Het leven roetsjete voorbij en je maakt je er (even) niet meer druk om en geniet van de stilte en rust van onze mooie omgeving.

5. Het afscheid

Een paar jaar lang mocht ik voor *Het Blaadje* schrijven over wat mij zo dierbaar is: de prachtige omgeving van Sellingen. De bossen die fluisteren, het kanaal dat glinstert, het kabbelende riviertje de Ruiten Aa – en natuurlijk de dieren die er wonen. Zoals Willem de Bever, de reetjes in de verte, of dat arme eekhoorntje dat mijn hart even stil deed staan? En dan was/is er altijd Honti, mijn trouwe viervoeter, met wie ik dagelijks kilometers maakte door dit betoverende landschap. Elke wandeling was een nieuwe inspiratiebron.

Maar Sellingen, dat zijn ook de mensen en de verhalen. De vliegtuigramp van 25 jaar geleden, die nog altijd in het bos lijkt te hangen. De fanatieke geo-cachers, die met hun GPS'jes als moderne schatzoekers door het groen trekken. De klantvriendelijke winkeliers, die met een glimlach en een praatje het dorp levendig houden. De gemeente-medewerkers die bomen koesteren als groene schatten. Het huisartsen-echtpaar dat bankjes schonk – en zo iedereen even liet uitrusten. En ja, ook die ene *héle* boze BOA, die mij met duidelijk moest maken wie hier de baas was.

Nu is het tijd om het stokje door te geven. Ik wil niet in herhaling vallen, en vooral niet dat mijn columns voor jullie voorspelbaar worden. Daarom is dit mijn laatste bijdrage. Ik kijk terug op een mooie tijd, vol met verhalen die ik graag met jullie deelde. Hartelijk dank voor alle waardering die ik hier en daar opving – of het nu een knikje was, een bemoedigend woord, of gewoon het feit dat jullie lazen wat ik schreef.

De omgeving blijft, de verhalen gaan door. Ik hoop dat de nieuwe columnist net zoveel plezier en inspiratie vindt in Sellingen als ik. Tot ziens, en wie weet tot ooit!

Marga van der Vet

Tot slot

Misschien komen we elkaar nog eens tegen.

Op een bankje.

Langs de Ruiten Aa.

Of ergens diep in het Sellingerbos.

Groet gerust.

Grote kans dat Honti eerder reageert dan ik.

Veel leesplezier en graag tot ziens op Boekrecensiesblog.

Marga van der Vet

Over de auteur

Marga van der Vet woont in Westerwolde en schrijft al vele jaren over boeken, natuur en het dagelijks leven.

Sinds ruim tien jaar publiceert zij boekrecensies, interviews en artikelen op [Boekrecensiesblog](#). Daarnaast schrijft zij columns waarin de natuur, de mensen en de kleine gebeurtenissen van alledag centraal staan.

Met *Verwonderingen uit Westerwolde* bundelt zij voor het eerst haar columns uit *Het Blaadje van Sellingen e.o.*

[Over Boekrecensiesblog](#)

Boeken brengen mensen samen. Dat is al meer dan tien jaar de drijfveer achter [Boekrecensiesblog](#).

Op de website verschijnen boekrecensies, interviews met auteurs, leestips en achtergrondartikelen over literatuur. Daarnaast worden er regelmatig nieuwe projecten ontwikkeld, waaronder gratis digitale uitgaven zoals deze bundel.

Met ‘Verwonderingen uit Westerwolde’ wil ik mijn lezers bedanken voor hun belangstelling en hen laten kennismaken met een andere kant van mijn schrijverschap: de verwondering over de natuur, de mensen en het dagelijks leven in Westerwolde.

Ik wens u veel leesplezier en hoop u ook op [Boekrecensiesblog](#) te mogen begroeten.

Meer lezen?

[Boekrecensiesblog](#)

[HandmadeLuxuryHome.eu](#)

Historiquecouture.eu

Achterflaptekst

Verwonderingen uit Westerwolde is een bundel columns over wandelen, natuur, dorpsleven en de kleine gebeurtenissen die het dagelijks leven bijzonder maken. Met humor, zelfspot en een warm oog voor haar omgeving neemt Marga van der Vet de lezer mee langs de Ruiten Aa, door de bossen van Westerwolde en naar ontmoetingen die soms ontroeren en soms een glimlach oproepen.

Deze bundel verscheen als gratis uitgave van [Boekrecensiesblog](#) en is een ode aan een streek die blijft verrassen.

Ik hoop u vaak op [Boekrecensiesblog](#) te ontmoeten.